

Kaldelsesmaade fremtræder, og man kan ligesaa lidt vente Vedtagelse af en Skolelov, hvor der findes en Kaldelsesparagraf som den i det foreliggende Lovforslag. Jeg ser, at den højtærede Minister i Landstinget har udtalt, at det ikke er at gaa baglængs, men at det er en Kodifikation af den Opfattelse, som fra Regeringens Side har været gjort gældende i Henseende til de Bestemmelser, som gælde efter den nuværende Lov. Dette gaar imidlertid ganske sikkert dette høje Ting ikke ind paa, thi det vilde jo være en ret mærkværdig Maade at lovgive paa. Først kommer der ad rette Vej en Lov frem; saa fortolker Administrationen den egenmægtig gennem en Række af Aar, og saa kommer der adter et Lovforslag frem, hvori der siges: Nu lovfæste vi den urimelige Fortolkning, vi have givet. Det vilde være en altfor aparte Maade at lovgive paa til, at jeg vil være med dertil. Dernæst sagde den højtærede Minister, at det er saare sjældent, at man har benyttet denne ministerielle Fortolkning, at det er saare sjældent, at Kaldsmyndighederne ere gaaede imod Indstillingsmyndighederne. Der maa jeg tro den højtærede Minister paa hans Ord, jeg kan ikke i nogen Maade ad anden Vej kontrollere, hvor mange Gange det er sket. „Saare sjældent“ er dog ikke noget prægnant Udtryk. Man ved ikke, hvad det skal betyde, ligesaa lidt som hvor meget det har at sige, at den højtærede Minister i de 10 Aar, han har været Biskop over Lolland-Falster, kun to Gange har benyttet sig af denne Ret. Man faar derved ikke at vide, hvor mange Gange procentvis Biskoppen har benyttet sig af denne Ret. Derimod vilde det ganske sikkert have Interesse at vide, hvor mange Gange Biskop Monrad, da han var Biskop over Lolland-Falster, har benyttet den Ret, Kaldsmyndigheden har til at indstille Sagen til Ministeriet. Jeg skulde tage meget fejl, om ikke Biskop Monrad ikke nogensinde har benyttet denne Ret, og man tør antage, at han, der var Fader til Loven af 1856, ogsaa har forstaaet, hvad dens Bestemmelser indeholdt. Jeg beklager i høj Grad, at den højtærede Minister synes saa levende at acceptere denne ikke alene uheldige, men umulige og urimelige Fortolkning, som Ministeriet har gjort gældende paa dette Punkt. Jeg skulde haabe, at dette høje Tings Evne til at overbevise Ministeren maa være saa betydelig, at den højtærede Minister virkelig vil indrømme, at den Fortolkning / ingensteds har hjemme og aller-

mindst har Ret til at lovfæstes som Paragraf i en ny Skolelov.

Det vilde gøre mig meget ondt, om dette Punkt skulde hindre Lovens Fremme, idet jeg har en udpræget Sympati for Forslagets Hovedbestemmelser. Jeg har først og fremmest Sympati for, at Folkeskolens Lærerstand bliver anstændig lønnet, hvad jeg mener, at mange af Folkeskolens Lærere ikke ere. Jeg har ogsaa Sympati for de Bestemmelser, hvorefter Undervisningen i Folkeskolen højnes en Smule, skønt jeg skal indrømme, at det er ikke noget, der kan bringe noget Menneske til Begejstring. Jeg hørte i Fjor i Landstinget en Ven af Loven blive meget begejstret og skildre, hvorledes Danmarks Fremtid, naar denne Skolelov blev vedtagen, blev lys, det materielle Livssyn vilde forsvinde, og et klart og ideelt Livssyn komme i Stedet. Saa begejstret kan jeg ikke være over denne Skolelovs Evne til at højne Oplysning og Undervisning. Jeg skal dog indrømme, at ogsaa de smaa Skridt have deres Værd, at i saa og saa mange Skoler vil der blive et ringere Børnetal, i saa og saa mange Skoler vil der komme til at bo og bygge Lærere, der ere mere tilfredse, fordi deres økonomiske Forhold ere ordnede. Jeg vil indrømme, at dette er værdt at tage med, og det skulde derfor gøre mig ondt, om denne Kaldeshistorie skulde bringe hele Sagen til at strande. Det vil den ikke gøre, hvis den højtærede Minister vil indrømme, at Kultusministeriet har forset sig paa den saa meget omtalte Paragraf i Loven af 1856 og er fremkommet med en fejl Fortolkning, som man hurtigst mulig maa se at komme bort fra.

Jeg skal gøre et Par enkelte Bemærkninger. I § 17 handles der om Afskiedelsen af en Lærer, og som det staar der, forekommer det mig at være en Indskænkning i det bestaaende. Nu kan nemlig et Sogneraad indstille til Skoledirektionen o. s. v., at den og den Lærer bør fjernes fra sit Embede, fordi han ikke passer det. Men denne Paragraf gaar ud paa, at naar Skolekommissionen og Kommunalbestyrelsen skønne, at en Lærer ikke gør Fyldest, kan Kommunalbestyrelsen gøre Indstilling til Skoledirektionen. Efter denne Paragrafs Ordlyd ser det altsaa ud til, at Skolekommissionen og Sogneraadet skulle være enige om, at Skolelæreren skal fjernes, før der kan gøres nogen Indstilling fra Sogneraadet. Det er rimeligvis ikke Meningen, men er det Meningen, er det en Indskrænkning i de bestaaende Forhold.